

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra AAGE OG ELSE - DØDEN -

Citation: Kidde, Harald: "Døden. - 1902", i Kidde, Harald: *Døden. - 1902*, 1902-03, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kidde01val-shoot-idm140638392066576.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Døden. - 1902

Allermindst kunde Tue finde sig i den Måde, hvorpå Sigurd omtalte sine «Kærester», der i øvrigt skiftede hver Uge - det var just ikke det, at han brugte uhøviske Ord, men det, at han talte *hånligt* om dem - næsten som var de Hundehvalpe - Tue fik Tårer i Øjnene derved - det var, som krænkede Sigurd med sine Ord alt fint og rent i Verden - Moder, Søster, Veninderne og hint fjærne, aldrig sete Ansigt fra Drømmen - det gjorde ondt, og han rejste sig hæftigt til Forsvar. Han erklærede, at han vilde ikke høre den Snak, Sigurd skulde holde sin Mund. Sigurd så forbavset på ham - hvad gik der dog af Tue - det var jo netop sjov. Han mærkede imidlertid snart, at det var Tues Alvor, han blev afbrudt hver Gang, han vilde begynde - beholde de herlige Historier for sig selv, kunde han ikke, og da Tue tilmed også 115 i andre Henseender var blevet kedelig i den sidste Tid, gik han til de andre, de tidligere Kammerater. Tue så det, men det angrede ham ikke, han vilde jo blive medskyldig i Sigurds Helligbrøde, om han vedblivende lyttede til Beretningerne. Desuden var han fuldt optagen af alt det gryende nye, og således gik det til, at det blev ham en Lettelse, som en Gang vilde have været ham den frygteligste Smærte.